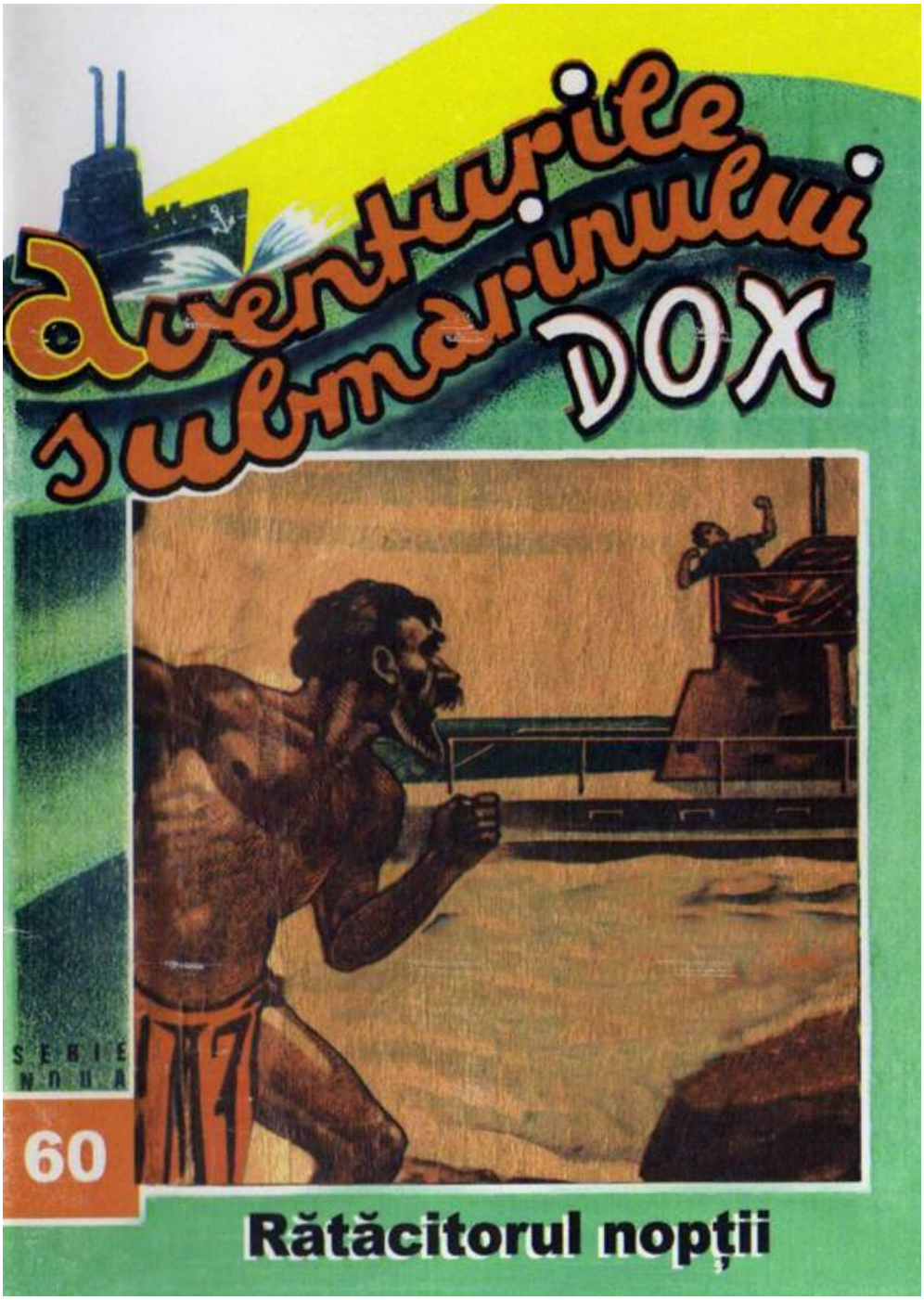
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
60
Rătăcitorul nopții

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 60

RĂTĂCITORUL NOPŢII.

Traducere de LIA HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un

loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O TAINĂ.

ÎN DRUM spre „Insula odihni” submarinul se afla cam prin apropierea recifului Convey. Pe profesorul salvat şi pe fiica sa, Farrow îi lăsase pe Viti Levu, de unde îţi puteau urma drumul în siguranţa.

Era cu puţin înainte de apusul soarelui dând „Dox”-ul trecu pe dinaintea unei insule împădurite. Vremea era minunată, un vântuleţ de miazăzi mai potolise căldura şi toţi de pe bord erau veseli să bine dispuşi.

Deodată, însă, un marinar se ivi în turn şi raportă:

— Domnule căpitan, nu mai avem apă de băut.

Veselia dispăru ca prin farmec, căci vestea asta nu era deloc plăcută. Fără apă de băut era cum nu se poate mai rău.

— Nu mai avem apă? făcu mirat căpitanul. Abia alaltăieri am umplut tancurile pe Insula vrăjită. Cum e cu putinţă asta?

— Domnule căpitan, s-a întâmplat o adevărată nenorocire! Răspunse marinarul. Domnul doctor vroia să strângă o parte din colecţia sa, pe care o adăpostise în sala maşinilor şi cu prilejul acesta a lovit cu ferestrăul unui peşte-ferestrău mai întâi în primul, apoi în al doilea tanc, din nebăgare de seamă. Găurile au fost atât de păcătoase că nici nu le-am putut astupa.

— Frumoasa afacere! zise Farrow. Din fericire e prin apropiere o insulă, unde cred că vom găsi un izvor de apă proaspătă.

— Atunci să ne grăbim însă foarte mult – zise Rindow – căci peste cel mult o jumătate de ceas se va lăsa noaptea. E îndoielnic dacă voim găsi un izvor până atunci.

— Nici eu nu prea cred – încuviinţă căpitanul – aşa că va trebui să rămânem peste noapte lângă insula şi mâne dimineaţă să pornim în căutarea izvorului.

În vremea asta, primul ofiţer şi îndreptase submarinul spre insulă George sări cel dintâi pe ţărm şi privi spre desiş, care era despărţit de mare printr-o plajă de vreo zece metri lăţime, acoperită cu praf alb da mărgean.

O mişcare uşoară într-o tufă deasă îl atrase luarea aminte şi atunci şoptii tatălui său care se apropiase:

— Mi se pare că acolo e ascunsă vreo vieţuitoare. Animale mari nu prea cred să fie pe aici, doar poate porci care au fost importaţi. Asta însemna însă ca au fost oameni în locurile astea şi poate mai sunt încă.

— La surprize trebuie să ne aşteptăm oricum – îşi dădu cu părerea căpitanul – aşa că e bine să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Nu e exclus ca vreun trib de sălbatici să sălăşluiască pe insulă şi s-avem de furcă cu el.

— Atunci nu mai putem întreprinde nimic astăzi, zise George, cu părere de rău.

— Aşa e, răspunse căpitanul. Ba cred chiar că va trebui să stăm de pază peste noapte şi voi pune santinele. Hai să ne întoarcem acum pe submarin, n-are rost să ne expunem aici armelor vreunor duşmani ascunşi.

— Tată! exclamă George agitat şi prinse braţul căpitanului. Tocmai am văzut un om acolo. A fost un alb, dar era dezbrăcat. Sau sa fi fost un sălbatec care din cine ştie ce motiv şi-a vopsit trupul în alb?

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul. Dar asta ar fi iarăşi un semn de intenţiuni duşmănoase. Haide repede înapoi pe submarin. Poate c-ar fi şi mai bine dacă ne-am îndepărta puţin de insulă peste noapte, fireşte numai atâta cât să putem observa plaja.

George mai aruncă o ultimă privire spre desiş, apoi urmă în grabă pe tatăl său, care şi pusese piciorul pe puntea „Dox”-ului. Imediat căpitanul dădu comanda de plecare, iar vasul ieşi din golf. După douăzeci de metri numai. Farrow ordonă oprirea.

— Acum cred că suntem destul de departe, zise el lui Rindow. Luna va răsări în curând şi atunci santinelele noastre vor putea supraveghea plaja.

După câteva minute, se lăsă întunerecul. Rindow orândui santinelele şi Gerard Plundow. Timonierul, fu însărcinat cu

prima veghe. Camarazii cinară şi în loc de apă băură apă minerală.

Însoţit de George, căpitanul se urcă apoi încă odată în turn, în care se afla Plundow şi privea cu atenţiune spre insulă. Luna răsărise şi îşi arunca lumina asupra plajei albe, astfel că timonierul nu putea să nu observe orice mişcare suspectă.

— Nimic nou, raportă el, când zări pe căpitan.

— Bine, dragă Plundow – zise Farrow. Prietenos – fii mai cu băgare de seamă, căci trebuie să ne aşteptăm mereu să ne pomenim cu vreo uneltire a unor duşmani ascunşi. Foloseşte-te de armă dacă observi ceva suspect.

— Am înţeles; domnule căpitan, voi fi cu ochii în patru.

— Atunci putem merge fără grijă la culcare, răspunse Farrow.

În vremea asta, George ţinuse sub observaţie desişul întunecat, care se deosebea bine de plaja alba. Din nou i se păru ca vede un chip alb, o pereche de ochi scânteietori, dar când privi mai încordat într-acolo, trebui să-şi mărturisească cum că se înşelase. Îl urmi pe tatăl său în interiorul vasului şi se duse în cabina sa. Toţi camarazii, afara de câţiva care făceau de pază chiar pe vas, la magazie şi la camera de muniţie, erau în hamacurile lor.

Sa fi trecut ca la vreun ceas, când răsună deodată semnalul de alarmă de la un capăt la altul al submarinului Imediat săriră toţi din hamacuri. Farrow, George şi ofiţerii dădură buzna din cabinele lor. Pe gang zăceau neînsufleţiţi întinşi pe jos cei doi paznici care făceau de straja la magazie şi la depozitul de muniţii. Şi în aceeaşi clipă se auzi din turn glasul lui Petre:

— Şi Plundow e leşinat aici!

— Ce s-a întâmplat? întreba căpitanul pe Kard, care trebuia să ia a doua veghe.

— Când vroiam să-i schimbam pe camarazii noştri, i-am găsit întins pe jos. Atunci am dat îndată semnalul de alarmă.

Doctorul Bertram, care se aplecase asupra omului nemişcat, zise:

— A fost ameţit cu o lovitură în tâmpla dreaptă; se vede o umflătură mare. Duceţi-l la infirmerie! La al doilea se observă aceeaşi umflătură. Trebuie, deci, să fi pătruns cineva, care l-a atacat întâi pe Plundow în turn, apoi pe cele două santinele de aici.

— Foarte ciudat, murmură căpitanul. Cum de s-a putut întâmpla asta? Aha. Uite că-l aduc pe Plundow! Vrei să-l examinezi repede, dragă doctore?

Bertram examină câteva clipe capul timonierului apoi zise:

— La fel ca şi la ceilalţi. Făptaşul, sau făptaşii trebuie să se fi apropiat atât de mult de oamenii noştri, până i-au putut

dobori. Nu poate fi îndoială în privinţa asta.

— Tată – strigă în jos George, din turn – cred că am dezlegat enigma. Am găsit aici o piatra mare, rotundă şi îmi dau cu gândul că Plundow a fost ameţit cu ea, aruncată probabil cu o praştie, din desiş. Apoi individul a venit încoace şi i-a ameţit şi pe cei doi din gang.

— Se poate să fi fost aşa – încuviinţă căpitanul. Pietrele din gang le-o fi luat apoi cu el.

— Piatra de aici am găsit-o întâmplător, împiedicându-mă de ea cu piciorul – urma George. Probabil că făptaşul n-a găsit-o când a plecat.

În aceeaşi clipa veni secundul Brun şi raportă:

— Domnule căpitan, lipsesc un costum alb tropical, o puşcă cu două sute de gloanţe, două pistoale cu cartuşe, un cuţit mare, un brâu de piele şi altele.

— Drace, atunci să ştii că n-ai greşit când ai văzut un alb în pielea goală în desiş, zise Farrow fiului său, care se apropiase, ţinând în mână piatra pe care o găsise. A furat prin îndrăzneală şi viclenie obiectele de care avea neapărat trebuinţă. Să ştiţi că o fi vreun om care a făptuit vreo crimă şi e urmărit de autorităţile vreunei ţări.

— Aşa stând lucrurile, va trebui să fim cu mare băgare de seamă mâine când vom debarca. E înarmat bine acum şi are asupra noastră avantajul că ne poate observa pe furiş. Armele şi cantitatea mare de muniţii le-a luat desigur numai ca să împiedece pe străini să-i descopere taina pe care o va fi având.

— Acestei taine trebuie să i dăm de rost, zise George cu însufleţire. Poate că nici nu e un criminal, ci numai un biet muritor pe care viaţa l-a dezamăgit atât de mult încât s-a retras în singurătate.

— A, uite că vine doctorul, strigă George în aceeaşi clipa.

— Camarazii noştri s-au trezit, zise Bertram. Plundow ar dori să-ţi dea raportul, domnule căpitan. Omenii trebuie însă sa mai rămână câteva ceasuri în îngrijirea mea, căci rănile sunt serioase. Vreţi sa veniţi cu mine?

Căpitanul, George şi Rindow se îndreptară spre infirmerie. Farrow însărcina pe Brun să trimită jos santinela din turn şi sa închidă chepengul. Trebuia împiedicat neapărat ca individul misterios de pe insula sa mai viziteze odată submarinul.

Sub conducerea lui Hagen marinarii scotociră prin tot vasul, căci se putea ca omul sa se fi ascuns pe undeva.

Plundow se ridică în capul oaselor când intra în cabină Farrow cu însoţitorii săi.

— Domnule căpitan, e un potrivnic foarte viclean, zise el cu glas slab. Am fost cu mare băgare de seamă şi n-am pierdut o clipă din ochi plaja cu marginea întunecată a desişului.

Omul acela, însă, s-a priceput să se apropie neobservat de ţărm. Era gol, de aceea nu l-am putut observa trupul alb. Deodată se ridică şi făcu o mişcare fulgerătoare cu braţul drept. Înainte ca să pot duce mâna la revolver, mă pomenii cu o lovitură puternică în tâmpla dreaptă şi mă prăbuşit. Nu mă aşteptasem la un atac atât de îndrăzneţ şi viclean.

— Adevărat, n-ai nici o vină, încuviinţă căpitanul. Trebuia să mă aştept la un astfel de incident. Ar fi trebuit să mă îndepărtez mai mult cu submarinul de ţărm şi atunci omul acela misterios n-ar fi putut zvârli cu atâta siguranţă piatra care te-a ameţit.

— Am auzit de la domnul doctor că omul a fost aici pe vas şi a furat îmbrăcăminte şi arme, zise Plundow. Trebuie să fi luat un costum de-al lui Kard sau Petre, căci a fost un uriaş, de mărimea camarazilor noştri.

— Atunci e primejdios chiar numai prin puterea lui, zise Farrow. Mă tem că vom avea de dus o luptă grea cu el când ne vom duce mâine pe insulă. I-ai văzut chipul?

— Nu. Domnule căpitan, ştiu numai că avea păr luna şi negru şi barba la fel.

— Dar ochii i-ai văzut?

— Da, avea nişte ochi foarte mari şi străpungători.

— Aha, atunci să ştii că e aşa cum mi-am închipuit eu, adică vreun nebun. Aşa fiind, e cu atât mai de temut şi mâine dimineaţă, înainte de a cobori pe uscat, va trebui să chibzuim bine ce avem de făcut.

După ce părăsi infirmeria, Farrow se adresă lui Rindow:

— Cred c-ar fi nimerit să ne îndepărtăm acum şi mai mult de insulă. Nu mai trebuie să punem o santinelă în turn, căci individul misterios e înarmat şi ar putea să-l împuşte din desiş pe camaradul nostru.

— Am putea deschide însă fără teamă capacul turnului să intre aer curat, propuse Rindow. Firește că cineva dintre noi va trebui să ţină sub observaţie insula prin periscop.

— Da, putem face asta! încuviinţă căpitanul. Haide în cabina de comandă!

II.
RĂTĂCITOR ÎN NOAPTE.

GEORGE O LUASE ÎNAINTEA TATĂLUI SĂU şi stătea la periscop când căpitanul şi Rindow intrară în cabina de comanda.

— Tată, strigă el iritat, l-am văzut în mers puţin dea lungul desişului, apoi a dispărut într-o tufă deasă. Poartă costumul şi hainele pe care le-a şterpelit de pe vasul nostru. A, uite-l ca se iveşte iar... priveşte spre turnul nostru ţinând puşca în mână. Nu ne putem duce în turn deci, căci va trage asupra noastră. Acum s-a retras iarăşi.

George făcu loc căpitanului sa privească prin periscop. După câtva timp, Farrow şuieră printre dinţi şi zise:

— Acum îl văd şi eu, e un uriaş de mărimea lui Kard. De ce Dumnezeu o fi rătăcind el pe aici? Să nu fi văzut oare încă un submarin? Sau te pomeneşti că vrea să se pună în legătură cu noi. Dar în cazul acesta ar putea face vreun semn că n-are gânduri rele şi n-ar trebui să ţină puşca în mână. Priveşte mereu încoace, ochii lui lucesc ciudat, să ştiţi că e aşa cum spuneam eu, adică nu e în toate minţile. Priveşte şi d-ta, dragă Rindow, acum tocmai s-a retras în desiş, dar presupun că va reapare în curând.

Primul ofiţer luă locul căpitanului şi privi încordat prin periscop. După câteva minute zise:

— Tocmai a ieşit dintr-o tufă. Şi are nişte ochii... Se uită ţinta încoace spre submarinul nostru. A! oare să fi auzit vreun zgomot îndărătul lui, căci s-a întors cu iuţeala fulgerului. Acum a dispărut în frunziş... Oh, au apărut doi sălbateci, la vreo patruzeci de metri de tufa în care a dispărut uriaşul. Privesc cu atenţiune dea lungul plajei... Uite că au dispărut şi ei acum îndărăt în desiş.. Rindow se dădu la o parte, făcând loc căpitanului. Acesta privi însă zadarnic câtva timp, căci nu mai văzu pe nimeni.

— Ciudat lucrul zise Farrow în cele din urmă. S-ar putea spune că sălbatecii urmăresc pe alb din cine ştie ce motiv. De aceea s-o fi înarmat el atât de bine. Acum sa ieşim puţin în larg, apoi ne vom afunda numai atât cât să iasă turnul din apă. În caz de nevoie ne vom putea afunda cu totul.

Cu ajutorul electromotoarelor, „Dox”-ul înaintă în larg şi se opri abia la două sute de metri de insulă. Pompele aduseră apă în tancurile de balast şi vasul se afundă până ce turnul se ivi doar de câţiva centimetri din apă.

Capacul turnului fu deschis, dar Farrow îi preveni pe paznici să nu scoată capul afară. Trebuiau să stea la periscop şi să observe cu băgare de seamă nu numai insula, ci toată suprafaţa marii de jur-împrejur. S-ar fi putut ca sălbatecii să aibă kanu-uri pitite pe undeva, cu care să se poată apropia de submarin.

Pentru a doua oară tovarăşii se duseră să se culce, dar de data asta dură ceva mai mult până adormiră, căci cu toţii se gândeau la ciudatul individ.

Noaptea trecu în linişte, dar a doua zi de dimineaţă santinelele raportară că văzuseră la diferite intervale pe uriaşul alb ivindu-se pe plajă. Stătuse nemişcat acolo şi privise ţinta în larg. Odată chiar – după ce el dispăruse fulgerător în desiş – se iviseră trei băştinaşi, care iscodiseră plaja câtva timp pentru ca pe urmă să se facă şi ei repede nevăzuţi în desişul ocrotitor.

Farrow dădu comenzile pentru golirea tancurilor, de balast, apoi se adresă lui Rindow, George şi celorlalţi camarazi care făceau cerc în jurul lui:

— Vom înconjura odată insula, poate găsim un loc mai potrivit pentru debarcare. Presimt că pe plaja din faţa noastră vom fi foarte primejduiţi. De îndată ce vom găsi un loc prielnic, coborâm pe uscat. Interzic însă cu desăvârşire ca cineva să scoată capul din turn, căci s-ar putea ca rătăcitorul nopţii să fie ascuns pe undeva şi sa tragă cu puşca.

Pompele goliră apa şi submarinul se înălţă încet din mare. Motoarele Diesel fură puse în funcţiune. Farrow ordonă să se facă un viraj şi monstrul de oţel porni ca o săgeată. Căpitanul cârmi mai aproape de insulă şi când fu la o sută de metri încetini iar viteza şi privi prin periscop ţărmul.

La capătul de nord-est zări o îngrămădire de stânci înalte şi colţuroase. Datorită vreunei erupţii vulcanice, masele acestea uriaşe trebuie să fi fost împinse la suprafaţă şi aruncate unele peste altele.

Farrow dădu imediat comanda pentru stoparea motoarelor. Descoperise printre stănci un golf mărişor în care vroia să intre. Stâncile cădeau atât de drepte în apă încât nu s-ar fi putut ascunde nici un om acolo, aşa că locul era cât se poate de neprimejdios pentru debarcare.

„Dox”-ul alunecă încet printre cei doi pereţi stâncoşi care mărgineau de o parte şi de alta la intrarea în golf. Farrow privi cu atenţiune în juru-i, dar nu putu descoperi nimic suspect.

În stâncile care stăteau în faţa intrării observă însă o crăpătură îngustă, care le despărţea în două, de sus în jos. Acolo trebuia să fie trecerea spre desişul insulei. Farrow îşi dădu seamă îndată ca golful era destul de adânc până la stânci ca să se poată aşeza cu vasul chiar lângă crăpătura aceea. Cu ajutorul electromotoarelor, care nu făceau zgomot, aduse vasul dea curmezişul acestei crăpături late de vreo doi metri, care despărţea stâncile înalte de cel puţin douăzeci de metri.

— Acum putem ieşi, zise el, după ce mai privi odată cu atenţiune în juru-i prin periscop. Poate avem norocul şi găsim un izvor printre stâncile acestea şi atunci nu va mai fi nevoie să pătrundem în desişul insulei. Acum să ne grăbim.

Înainte ca să poată fi împiedecat de cineva, George se şi căţărase pe scăriţa de fier şi îşi făcu vânt în turn. Toţi camarazii, care aveau însărcinarea să aducă apă, stăteau înşiruiţi în gangul submarinului, pe două rânduri. Fiecare avea două găleţi de pânză, iar la brâu revolverele şi câte două granate cu gaze. Dacă se va găsi un izvor, urma să se formeze un lanţ până la submarin, pentru ca găleţile pline şi goale şi poată trece mai repede din mână în mână.

Fără să stea pe gânduri, George sări în crăpătura dintre stânci. Farrow îl urmă imediat, apoi veneau camarazii ceilalţi. Stâncile păreau să fie foarte late, căci George pătrunsese vreo patruzeci de metri în crăpătură şi abia după ce trecu de o cotitură zări la vreo treizeci de metri verdeaţa desişului. Cât despre apă, nu putuse descoperi nici o urmă până acum.

— Atenţiune! strigă Farrow, care păşea în urma fiului său. Trebuie să ne aşteptăm ca acolo în faţa noastră să fie pitit sau albul acela misterios, sau niscaiva sălbateci.

George apucă imediat revolverul cu mâna dreaptă, iar în stânga ţinea cele două găleţi de pânză. Merse astfel încet şi cu băgare de seamă spre desiş. Când fu numai la trei metri de peretele de verdeaţă, se opri şi ridică arma.

Una din tufe se mişcase şi un trup negricios îşi făcu loc printr-însa; dar degetul lui George nu apăsa pe trăgaci. Şi asta nu numai pentru că străinul făcu un semn de supunere cu mâinile, ci şi prin însăşi faptul înfăţişării sale. Căci tânărul nostru erou nu s-ar fi aşteptat niciodată ca pe insulele acestea singuratice ale Pacificului să dea peste... un indian din America de Sud, a cărui patrie se afla la vreo şase mii de kilometri spre răsărit.

Doctorul, care venea în urma căpitanului, scoase o exclamaţie de mirare, îşi făcu loc în faţă şi se adresă imediat indianului pe spanioleşte. Sălbatecul răspunse în aceeaşi limbă şi după un scurt schimb de cuvinte cu doctorul, lăsă braţele în jos şi arătă îndărăt în desiş.

— Ciudat lucrul zise Bertram către căpitan. Indianul acesta a fost debarcat aici. Împreună cu doi tovarăşi, de stăpânul său, unul anume Don Gonzalez, care are în America de Sud cirezi mari de vite. Li sa dat sarcină să-l ţină mereu sub observaţie pe albul misterios şi mai cu seamă, să-l împiedece să părăsească insula. Albul acesta a fugit Don Gonzalez, care l-a urmărit cu yachtul sau şi l-a ajuns aici, când bricul de care se folosise fugarul fu zvârlit de stâncile dindărătul nostru, din pricina unul uragan. Numai uriaşul s-a putut salva, dar deoarece oamenii lui Don Gonzalez nu l-au găsit în desiş, Spaniolul l-a lăsat aici pe cei trei indieni. El trebuia să se înapoieze de grabă în America de Sud, deoarece izbucniseră

turburări pe proprietăţile sale. Spunea că se va întoarce, dar a trecut o jumătate de an şi n-a mai venit. Indianul credea la început că noi am fi trimişi de Gonzalez.

— Ciudat lucru! zise Farrow. Şi i-ai spus că n-avem nimic de-a face cu toată chestia asta?

— L-am lăsat oarecum nelămurit în această privinţă. Ce să facem acum?

— Mai întâi trebuie să ne îngrijim de apă, răspunse căpitanul. E nevoie să fim gata de plecare în orice clipă, căci nu prea-mi place mie toată chestia asta. Un om care fuge la şase mii kilometri depărtare trebuie să fi făptuit sau o crimă grozavă, sau urmăritorul său vrea să comită o astfel de crimă împotriva lui. Întreabă, aşa dar, pe indian, unde putem căpăta apă. Mai caută să afli şi ce s-a întâmplat între stăpânul său şi fugar.

Doctorul vorbi câtva timp cu indianul, apoi zise:

— Apă putem găsi imediat, căci se află pe aproape un izvor. Acolo şi-au construit şi indienii coliba lor. Din păcate, însă, nu-mi poate spune ce a avut stăpânul lui cu fugarul. Ştie numai că uriaşul a fost mai mult timp oaspete la conacul lui Don Gonzalez. I-am spus că l-am întâlnit pe acesta în drum şi că ne-a rugat să ne interesăm de indienii săi. În felul acesta i-am câştigat pe cei trei de partea noastră. Par oameni de treaba, aşa ca nu ne pot fi decât de folos.

— Minunat! zise căpitanul. Să umplem repede ţarcurile cu apă; apoi să încercăm dacă nu ne putem pune în legătură cu fugarul. Vreau să dau de rostul acestei taine, căci poate că Don Gonzalez ăla e de vină ca uriaşul şi-a pierdut minţile, după cât se pare.

Camarazii se puseră cu însufleţire pe lucru. Din fericire izvorul nu era decât la vreo patruzeci de metri depărtate şi după trei ceasuri se găsea iar pe submarin destulă apa de băut.

Camarazii îşi băură cafeaua, apoi se ţinu un mic sfat de război în cabina ofiţerilor.

— Uriaşul ăla cu mintea întunecată ne va lua desigur şi el drept duşmani – zise căpitanul – aşa că va fi cam greu să ne apropiem de el, mai cu seamă că acum e bine înarmat. Cu toate astea aş dori să mă pun în legătură cu el, căci am presimţirea că i s-a făcut o mare nedreptate. Şi nici nu avea înfăţişare de American din Sud, ci mai curând de la Nord.

— Dacă ne-a văzut împreună cu indienii, atunci ne va ţine, de sigur, drept oameni ai acelui Don Gonzalez, îşi dădu cu părerea doctorul. Cei doi indieni au fost iarăşi în desiş ca să dea de el, după cum îmi spunea călăuza noastră. Uriaşul alb rătăceşte pe aici aproape în fiecare noapte şi Indienii vor să

încerce acum daca nu-l vor putea lua prin surprindere în timpul zilei, pe când doarme.

— Hm... asta am putea încerca şi noi – presupuse George – dacă îl găsim dormind şi-i luăm armele nu mai avem ce ne teme de el.

— Vom avea totuşi de furca, răspunse Farrow. Sa încercăm însă sa înaintăm în desiş.

— Sunt de părere să alcătuim un lanţ întins, propuse George.

— Fireşte, altminteri n-ar avea rost întreprinderea noastră, răspunse căpitanul. Doctore, mai întâi trebuie să-i întrebi pe indieni – care în jumătatea de an de când sunt aici or fi colindat îndeajuns prin insulă – unde se găsesc astfel de locuri în care uriaşul s-ar putea ascunde lesne şi în acelaşi timp s-ar putea apăra bine.

Farrow alese repede cincisprezece camarazi care urmau să ia parte la expediţie. Fireşte că nu lipseau Petre şi Kard. Mica trupă străbătu repede trecătoarea îngustă din stâncă. Indianul stătea în fata desişului şi-i aştepta, căci doctorul îi spusese că se vor înapoia. În vreme ce Bertram vorbea cu el, George observa cu băgare de seamă stâncile înalte dindărătul lui.

Deodată îi dădu în gând că uriaşul alb ar fi mai în siguranţă ca oriunde înăuntrul acestor dărâmături de stânci încâlcite; căci fără îndoială că desişul îl cercetaseră indienii cu amănunţime şi cu greu le-ar fi dat în gând că cel căutat s-a pitit atât de aproape de colibele lor.

— Aha – zise doctorul – Francesco – cum se numeşte indianul – îmi spune că pe marginea apuseană a insulei se află un desiş de bambuşi care e de nepătruns chiar pentru el şi tovarăşii lui. E drept că duc două poteci înguste în desiş, dar după vreo douăzeci de metri sfârşesc la un zid de mărăcini şi liane. N-ar fi ai putinţă ca uriaşul să se fi ascuns acolo? Poate că acest zid de verdeaţă a fost făcut de el pe cale artificială şi aranjat în aşa fel încât să apară cât mai natural.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – fugarul trebuie doar să aibă un loc unde al poată dormi netulburat peste zi. Ia să încercăm! Când vom fi la faţa locului vom găsi noi un mijloc să pătrundem în desişul acela. Înainte, deci!

Căpitanul îl urmă pe indianul care păşea înainte. Era atât de cufundat în grindurile sale, încât nici nu luă seama la George. Nici ceilalţi camarazi nu găsiră nimic deosebit în faptul că tânărul nu pătrunsese în desiş imediat în urma tatălui său, ci mergea ceva mai deoparte şi privea cercetător pământul şi tufele, ca şi cum ar căuta urme.

George însă nu se gândea că ar putea găsi aici niscaiva urme. I se înfipsese în minte ideea că-l va găsi pe uriaş în

labirintul de stânci şi hotărî să-i lase pe camarazi să meargă înaintea lui.

Când cel din urmă intră pe poteca îngustă şi-l privi mirat pe George, acesta se prefăcu că vrea să-l urmeze. Merse însă numai până la începutul potecii, apoi se dădu iarăşi în lături şi păşi încetişor dea lungul stâncilor care se aflau la sud de trecătoarea care pornea din golf. Privi cu atenţiune în susul stâncilor înalte şi avu presimţirea că va avea noroc.

III.
ÎNTÂLNIREA CU FUGARUL.

ÎN PRIMUL RÂND George căuta sa descopere un loc pe unde sa poată pătrunde lesne în labirintul încâlcit de stânci. Desişul iară se apropia acum atât de mult de dărâmăturile acestea, încât cu greu îşi putu face loc, folosindu-se uneori şi de un cuţit ca sa îndepărteze mărăcinii din cale. După vreo zece minute ajunse la o crăpătură îngustă, de înălţimea unui om, care părea însă, nu înainteze mai mult de câţiva metri în adâncime. Vru să treacă mai departe când văzu ia picioarele sale un bulgăre de mărgean, fărâmiţat. Imediat îşi zise ca uriaşul intrase în crăpătura asta.

Îşi luase doar şi o pereche de ghete de pe submarin – de sigur că mai mult timp – după ce ghetele ce le avusese se rupseră din pricina mărăcinişului şi pietrelor ascuţite – mersese desculţ. Şi acum mergea cam nesigur cu ghetele noi.

George chibzui. N-ar fi mai nimerit să-i vestească pe camarazi? Nu-şi punea în joc viaţa dacă pătrundea singur în crăpătură din stânci şi se lovea nas în nas cu primejdiosul uriaş, care va redea într-unsul un potrivnic?

Pe de altă parte, însă, tovărăşia camarazilor nu i-ar folosi cine ştie cât. Cel mult i-ar putea răzbuna moartea, dacă omul misterios l-ar împuşca în trecătoarea îngustă. Poate ca nu-şi primejduia atât de mult viaţa daca se ivea singur în faţa fugarului care şi-ar spune ci-l poate prinde lesne pe tânăr şi să-l ia la rost.

George trase piedeca revolverului dar nu-l scoase de la brâu. În schimb aprinse lampa de buzunar, căci îşi zise că trecătoarea dindărătul crăpăturii trebuia să facă o cotitură mai mare şi înaintea ei s-ar putea să fie peştera în care locuia uriaşul. Cu multă băgare de seama, tânărul se strecură în crăpătură. Inima îi bătea totuşi mai tare în vreme ce înainta, căci trebuia să se aştepte ca în clipa următoare să fie lovit de un glonţ. Ajunsese la peretele stâncii care părea să formeze capătul deschizăturii şi acum văzu ca presupunerea sa fusese îndreptăţită. Potecuţa aceea ducea mai departe, după ce făcea

mai întâi o cotitura, dar domnea un întuneric adânc pe ea. George îndreptă lumina lămpii sale înăuntru şi văzu că după câţiva metri peretele albicios de stâncă închidea din nou potecuţa. Aşa dar mergea şi de acolo mai departe, după ce cotea iar.

Stinse imediat lampa şi ascultă cu încordare. Rămase nemişcat vreo trei minute, apoi se furişă înainte cu băgare de seamă, dibuind cu mâna stângă peretele gangului stâncos. Mâna dreaptă o ţinea încleştată pe patul revolverului, gata să se folosească de el.

După câtva timp. Simţi că ajunsese la cealaltă cotitură a tunelului. Mâna lui stângă lovi în gol, George întinse capul puţin înainte, apoi aprinse din nou lampa.

După încă zece minute de mers, gangul se lărgi într-o peşteră mărişoară, al cărei perete din faţă era plin de crăpături. Acolo se putea adăposti bine uriaşul, căci de sigur că existau destule firide în peşteră, care ar fi putut servi de ascunzători.

Făcând descoperirea aceasta, George stinse iar lampa. Trebuia să înainteze mai departe, pe întuneric, ca să nu se expună prea mult primejdiei. Se opri din nou şi rămase nemişcat câteva minute. Încordându-şi auzul, nădăjduia că va putea prinde răsuflarea uriaşului adormit.

Într-adevăr. Auzi în curând un zgomot uşor, care venea din peşteră. Inima începu să-i bată cu putere de bucurie.

Din câţiva paşi făcuţi cu băgare de seamă, tânărul ajunse la intrarea peşterii, unde se afla omul adormit Dar, lucru ciudat. Se înşelase asupra direcţiei de unde venea sforăitul.

George îşi zise că de vină era forma pe care o avea peştera. Sunetul era azvârlit încoace şi încolo şi tânărul nu putea şti hotărât unde se afla omul adormit. Trebuia să-şi ia inima în dinţi şi sa pătrundă în peşteră ca să cerceteze toate crăpăturile şi firidele din pereţii acesteia. Uriaşul trebuie să fi fost foarte obosit, căci toată noaptea fusese treaz. Şi asta părea să fie o enigmă: de ce tot umbla el mereu pe întuneric? Şi doar ar fi putut cu prilejul acesta să puie lesne mina odată pe cei trei indieni, de a căror existentă pe insulă ştia bine. Indienii erau însă înarmaţi cu pistoale date de Don Gonzalez.

George făcu un pas înăuntru în peşteră. Imediat sforăitul slab se auzi din cu totul altă direcţie; părând că răsună acum în spatele său. Dar când făcu repede un pas în lături şi se întoarse, sforăitul se auzi din altă parte. N-avea încotro, trebuia s-aprindă lampa.

Lumina învălui peretele în care era intrarea, George o stinse apoi repede, căci sforăitul se opri brusc şi în întuneric se auzi un căscat prelung, ca al unui om oare se trezeşte din domn.

Tânărul rămase nemişcat, silindu-se chiar să-şi oprească răsuflarea. Inima îi bătea însă atât de tare, încât se temea să nu fie auzit de uriaş. Câteva clipe totul rămase învăluit în tăcere, apoi George auzi un foşnet slab, pe care şi-l explică însă în dată. Primejdiosul uriaş se ridica din aşternutul său de frunziş, pe care-l avea undeva pe acolo. Trebuia, aşa dar, să fi simţit prezenţa vreunei fiinţe străine în peşteră şi venea acum sa o caute.

George fu trecut de sudori, căci îşi zise că omul acesta misterios de sigur că vede bine şi în întuneric. Poate că ochii arzători aveau această însuşire deosebită, de aceea şi prefera să umble pe întuneric.

Se întoarse cu iuţeala fulgerului. Îndărătul lui răsună zgomotul unor paşi neregulaţi. Lucrul se explica, deoarece uriaşul nu era obişnuit să meargă cu ghetele luate de pe submarin, aşa că nu va izbuti să-l ia prin surprindere pe acela care intrase în domeniul său.

Tocmai când George se bucura de constatarea aceasta, auzi lămurit că uriaşul îşi scotea ghetele, care căzură cu zgomot la pământ. Acum se va apropia pe nesimţite, obişnuit cum era să se furişeze noaptea prin pădure. Era grozav că George auzea lămurit zgomotele acestea, dar nu putea preciza de unde veneau. Fu cuprins de un simţământ ciudat, pe care nu-l cunoscuse Însă – era presimţirea că omul misterios se apropia de el prin întuneric.

George nu era fricos, pornea fără teamă în faţa celei mai mari primejdii. Dar situaţia sa de acum ar fi pus la încercare nervii celui mai tare om.

Tânărul privi neliniştit în jur. Nădăjduia ca va putea vedea lucind ochii ciudaţi ai uriaşului, dar îi dădu repede în gând că pentru asta ar fi fost nevoie de o sursă de lumină de afară. Nici un ochi omenesc sau de animal nu poate radia prin el însuşi, numai câţiva din ciudaţii locuitori al adâncurilor mării au ochi a căror lumină iradiantă le arată drumul prin întunericul veşnic.

George auzi din nou un zgomot slab, aproape de tot. Era produs de rostogolirea unei pietricele pe pământ. Se auzise la dreapta lui şi George hotărî acum să pornească la lucru. Trase repede revolverul, aprinse lampa şi vru să plimbe lumina în juru-i, când o mină îi strânse ca într-un cleşte dreapta, încât se văzu nevoit să lase să-i scape revolverul.

Lumina lămpii căzu acum asupra uriaşului, care-l sucise în loc. George văzu acum că ochii omului scânteiau, dar expresia lor nu era aşa cum şi-o închipuise el. Ba era chiar blândă şi George simţi cum i se luă o piatră de pe inimă.

— Tinere, ţi-ai pus în joc viaţa! zise uriaşul, în englezeşte, cu glas răsunător.

— De ce ai pătruns în regatul meu ascuns? Ai venit de pe submarin?

— Da... da... izbuti să îngâne George Am venit de pe submarin... noi vroiam să aflăm ce caută un alb prin locurile astea sălbatice. Mă numesc George Farrow şi tatăl meu e căpitanul submarinului.

— Ah, Farrow, numele acesta l-am auzit, suna frumos! murmură uriaşul, adăogă însă cu adâncă tristeţe: Dar în cine mă pot încrede!... Oamenii sunt toţi răi – toţi.

— Nu trebuie să spui asta – răspunse George cu căldură – îmi închipui că al pătimit mult, dar din pricina asta nu trebuie să învinovăţeşti pe toţi oamenii. Suntem gata să te ajutăm dacă ai nevoie de ajutorul nostru.

— Aşa a spus şi el, exclamă uriaşul, iritat.

Brusc; fără să lase mâna lui George, duse repede mâna la brâul acestuia şi smuci al doilea revolver.

— Nu mai am încredere în nici un om, adăoga el cu amărăciune.

Lui George începu să-i cam fie teamă.. Omul acesta părea totuşi să nu fie în toate minţile – de sigur că indurase atâta, încât creierul său se resimţi se..

Cu ton liniştit tânărul zise:

— În noi poţi avea deplină încredere, căci vrem să-ţi venim în ajutor, căută să-l îmbuneze tânărul. Nu-ţi fie frică, hai să ieşim de aici, vei putea sta de vorbă cu tatăl meu şi ceilalţi camarazi. Nu trebuie să te temi de cei trei indieni pe care l-a lăsat pe insulă Don Gonzalez.

În clipa când rosti aceste cuvinte, chipul uriaşului căpătă o expresie de furie îndârjită.

— Don Gonzalez! scrâşni el. Cutezi să rosteşti numele acesta blestemat? Aşa dar îl cunoşti şi mai vrei să mă încredinţez că eşti bun si sincer? Oh, să înduri şi tu ceea ce am indurat eu de pe urma lui.

George simţi ca uriaşul îşi desprinse mâna de a lui, dar înainte să poată pricepe ce se va întâmpla acum, o izbitură de pumn îl nimeri în tâmpla stângă. Ca lovit de trăsnet căzu la pământ.

Când se trezi, George simţi vâjâituri şi sfredelituri în cap. Se scurse cam mult timp până să-şi vină bine în fire şi să-şi aducă aminte de cele întâmplate.

Şi apoi veni un gând după altul, până când izbuti să-şi readucă în memorie succesiunea ultimelor întâmplări.

Se afla, aşa dar, în puterea misteriosului uriaş, care făcuse, ce-i drept, o impresie destul de buna, dar care trebuie să fi

pătimit atât de mult din pricina lui Don Gonzalez acela, încât se alesese de pe urma asta cu mintea întunecată.

George se gândi la ameninţarea uriaşului, înainte de a se lovi în tâmplă. Urma să pătimească ceea ce pătimise americanul de pe urma lui Don Gonzalez. Trebuia să fie ceva îngrozitor, altminteri n-ar fi avut o înrâurire atât de mare asupra bărbatului acela voinic.

Ajungând cu gândurile aici, George încerca să se mişte. Observă, însă, că mâinile şi picioarele îi erau legate.

Pipăindu-se cu băgare de seamă, George consta că omul misterios folosise pentru asta frânghioara subţire şi trainică pe care el o purta întotdeauna cu sine şi pe care o întrebuinţa în diferite scopuri.

Din păcate, frânghioara asta, oricât era ea de subţire, era totuşi toarte trainică şi uriaşul o strânsese atât de tare în jurul membrelor tânărului, încât acesta nici nu-şi mai simţea mâinile, ca urmare a opririi circulaţiei sângelui. Ca s-o rupă era, deci, cu totul exclus.

Nu putu stabili unde se afla, căci un întuneric adânc domnea peste tot. Probabil că era în vreo încăpere a peşterii în care îl atacase uriaşul. Dar unde să fie aceste? Dădea oare târcoale pe afară, ca să se încredinţeze unde se află tovarăşii prizonierului său? Credea, poate, că venise şi Don Gonzalez şi în ura lui nemăsurată împotriva acestuia voia să-l prindă?

Dar, cu cât mai mult timp lipsea, cu atât mai multe şanse avea George să iasă din situaţia aceasta primejdioasă. Nu era pentru prima oară că fusese legat atât de brutal. Se aflase el de acum în puterea unor oameni care erau şi mai primejdioşi şi însetaţi de sânge de cum era, poate, acest uriaş.

Tânărul îşi dădea seama că zăcea pe pământ pietros. Cu greu izbuti să-şi înalţe partea de sus a trupului şi fiecare mişcare îi pricinuia dureri grozave în el. Se simţea ameţit şi fi venea rău.

Când îşi mai reveni şi vru să se rostogolească pe o parte, ca s-ajungă la peretele stâncos, auzi paşi uşori, furişaţi. Se întinse din nou pe spate şi închise ochii pe jumătate.

Foarte bine făcuse, căci după câteva clipe fata îi fu luminată de propria sa lampă. Apoi auzi mormăitul uriaşului şi cuvintele acestea rostite în şoaptă:

— Numai de nu l-oi fi ucis! Are o mutră de om de ispravă, dar eu nu mai am încredere în nimeni. De unde îl cunoaşte oare pe Gonzalez? Va trebui să mi-o spună. Poate că e şi Gonzalez aici şi atunci trebuie să-l prind. Să pătimească şi el ce am pătimit eu de pe urma indienilor săi. Şi asta îi va fi de ajuns.

George chibzui asupra acestor cuvinte. Probabil că Gonzalez era criminalul care pusese pe indieni să-l schingiuiască pe uriaş, până ce acestuia i se turburase mintea. Trebuia să fie o taină mare la mijloc, sau o răzbunare grozavă.

Uriaşul îndreptă acum lumina în altă direcţie. Atunci George văzu că se află într-o încăpere stâncoasă destul de mărişoară, în al cărei ungher se afla un aşternut înalt de frunziş. La peretele opus se afla o vatră primitivă, pe care mocnea un focşor.

În alt ungher al încăperii se aflau îngrămădite pietre rotunde şi egale: armele de care se folosise uriaşul ca să poată pătrunde pe submarin. Americanul se apropie de vatră, azvârli câteva vreascuri în foc şi începu să sufle cu putere, până ce văzu ca s-a aprins. Stinse apoi lampa, se ghemui lângă vatră şi începu să privească la jocul flăcărilor. George îl putea observa bine dintr-o parte. Văzu că chipul uriaşului era foarte trist, dar treptat-treptat trăsăturile sale căpătară o expresie grozav de ameninţătoare şi deodată se întoarse brusc şi privi ţintă la tânăr.

Acesta se cam sperie; dar deoarece ţinea ochii închişi, n-avea să se teamă că uriaşul va descoperi că se trezise din leşin. Îi auzi pe acesta şoptind:

— Oh, va trebui să-mi spună unde se află Gonzalez, altminteri îl voi arde mai rău de cum nu făcut ei cu mine.

Spunând asta scoase cuţitul lat de tăiat mărăcini, pe care-l furase de pe submarin şi-l puse pe cărbunii aprinşi.

George se înfioră. Asta era nebunie curată, sub forma cea mai grozavă.

În nici un caz nu trebuia acum să se trădeze că era cu conştiinţa trează, altminteri uriaşul ar fi început poate să-l chinuiască, numai să scoată ceva de la el cu privire la Gonzalez. Nu va crede în ruptul capului că George nu cunoştea pe acest om.

Rânjind privi uriaşul lama înroşită a cuţitului pe care-l scosese din foc, dar apoi puse pe marginea vetrei primitive şi începu iar să privească la flăcări, îngândurat chipul sau luă din nou o expresie aproape blândă; părea că pe dinaintea ochilor i se perindă icoane frumoase din trecut, căci uneori zâmbea lăsând se vadă dinţii puternici. Se ridica apoi ca minat de o hotărâre bruscă, se apropia încă odată de George şi îndreptă lumina lămpii de buzunar pe chipul acestuia.

— Numai de nu l-aş fi ucis, murmură iarăşi. Pare băiat de treabă şi mai că m-aş încrede în el. E şi viteaz, deşi e încă atât de tânăr. Dar nu ştiu...

Restul cuvintelor sale se pierdu într-un murmur nedesluşit se întoarse apoi şi părăsi încăperea printr-o crăpătură îngustă.

George mai aşteptă câteva minute, căci se putea ca uriaşul să se înapoieze. După aceea însă îşi ridică iarăşi partea de sus a trupului şi începu să se târască spre vatră. Marginile ascuţite ale pietrelor erau cel mai bun mijloc să-şi roadă legăturile de la mâini.

Uriaşul îi legase mâinile la spate, George însă se târî cu atâta dibăcie încât putu să-şi plimbe mâinile legate în sus şi-n jos pe muchea pietrei. Fireşte că, cu acest prilej i se jupui şi ceva piele, dar George nu se prea sinchisea de asta – principalul lucru pentru el fiind să-şi elibereze mâinile, înainte ca uriaşul să se înapoieze.

Aproape să regrete acum că purta la el frânghioara atât de trainică, deşi avea nevoie de aşa ceva când era vorba să lege pe vreun duşman învins – căci dură foarte mult până să izbutească să rupă cele dintâi noduri.

Dar succesul acesta îl încurajă pe George. Freca tot mai energic de muchea pietrei şi după o muncă încordată, izbuti în cele din urmă să-şi aducă mâinile în faţă. Şi le frecă bine câtva timp ca să-şi pună sângele în mişcare, apoi le duse din nou ia spate şi luă cuţitul pe care uriaşul îl lăsase pe marginea vetrei. Repede îşi tăia frânghioarele de la picioare cu lama caldă încă, pe urmă se ridică încet şi cu anevoie. Ducă câţiva paşi de încercare se simţi iar sigur pe picioare.

Băgă însă de seamă cu spaimă că n-avea alta armă decât cuţitul, căci uriaşul îi luase totul, până şi granatele cu gaze. Chiar şi lampa-i de buzunar, de care avea acum mai multă nevoie ca orice.

Zadarnic îşi roti privirea George în încăperea mică din stâncă. Nu putu descoperi nici o firidă în care uriaşul să fi ascuns armele luate de la el. Astfel că, înarmat numai cu cuţitul, trebuia să încerce să găsească drumul care, ducea afară din pateră.

IV.
IARĂŞI PRIZONIER.

SE APROPIA BINIŞOR DE CRĂPĂTURĂ îngustă care ducea afară din încăpere. Nu putea decât să spere ca această ieşire să ducă în peştera cea mare în care uriaşul îl doborâse. Apoi trebuia să dibuiască drumul dea lungul pereţilor, până găsea crăpătura îngustă care ducea în libertate. Gangul avea o lungime de vreo doi metri şi după ce George îl străbătu, ajunse într-o încăpere înecată în beznă. Dibui de-a lungul pereţilor spre dreapta, dar observă îndată că va trece mult timp până va găsi drumul drept, căci numai după câţiva paşi descoperi o crăpătură în perete, prin care intră plin de bucurie,

pentru ca însă după câţiva metri să se lovească iarăşi de un perete de piatră care îi închidea calea.

La fel i se întâmplă în câteva rânduri, ba într-un rând pierdu vreun sfert de ceas, găsind o galerie care se adâncea înăuntrul masei stâncoase. Dar nici o luminiţă nu se ivi în faţa lui. De altfel nici nu ştia dacă nu cumva se şi înnoptase afară. Lovitura pe care i-o dăduse uriaşul fusese de sigur, foarte puternică, lăsându-l în nesimţire ceasuri întregi.

Mai rătăci puţin şi în cele din urmă zări o rază de lumină, când ajunse iar la o deschizătură în peretele stâncos. Intră repede în tunelul îngust şi după ce făcu doi metri se trezi iar în încăperea pe care o părăsise...

Dezamăgirea ce o resimţi îl făcu o clipă sa se gândească să se azvârle pe culcuşul de frunziş şi să aştepte întoarcerea uriaşului. Dar se răzgândi şi adunându-şi toată energia, îşi zise că trebuia să reuşească să iasă din acest labirint.

Ieşi iarăşi şi oprindu-se lângă crăpătura din stâncă, stătu să chibzuiască. Probabil că într-una din gangurile în care pătrunsese se afla vreo deschizătură care se închidea cu un bloc de stâncă. Când intrase în labirintul de ganguri, se vede că uriaşul uitase de măsurile acestea de prevedere, de aceea fusese cu putinţă s-audă sforăitul omului misterios.

Trebuia aşa dar să pătrundă din nou în fiecare gang şi să încerce dacă vreunul din pereţii de stâncă nu se putea mişca din loc. Începu cu primul gang, dar oricât se opinti de perete şi-l pipăi ca să descopere vreo crăpătură, nu izbuti să clintească nimic.

Poate că tunelul lung, în care pierduse atâta timp, ducea afară, la libertate? George îşi mai amintea lămurit că a patra deschizătură răspundea în gangul acesta. Se întoarse imediat şi vru să se înapoieze în încăperea întunecoasă. Când auzi un zgomot.

Se părea că un om sărise jos pe pământul tare al peşterii încăpătoare. În aceeaşi clipă, George îşi zise că ieşirea trebuia să fie undeva sus, atât de sus, probabil, că un om ar fi trebuit să se urce mai întâi, pentru ca apoi s-ajungă afară. Deşi se expunea primejdiei de a fi descoperit, George se întoarse fără zgomot şi îşi încordă auzul la ieşirea gangului scurt. Şi acum auzi lămurit de tot paşi târşâiţi, care se apropiau dinspre peretele opus. Acolo era aşa dar ieşirea.

Trebuia s-aştepte, firește, până ce uriaşul va fi dispărut în încăperea din stânci şi apoi să se grăbească, căci individul misterios va băga îndată de seamă dispariţia lui şi va da buzna din nou în peştera cea mare. Deoarece avea şi lampa de buzunar, îl va observa îndată pe George, dacă acesta nu va fi găsit înainte drumul salvator.

George se lipi de peretele tunelului şi ascultă cu încordare în întuneric. Paşii se apropiau tot mai mult. În cele din urmă cineva trecu pe lângă tânărul erou şi intră în gangul îngust care ducea în camera săpată în stâncă. Fără să şovăie o clipă, George ieşi din tunel şi străbătu cu paşi mari peştera, mergând în vârful picioarelor.

Nu ajunsese încă la peretele opus, când auzi în urma lui o exclamaţie de mirare, care suna înăbuşit. Uriaşul îi observase acum lipsa şi era de aşteptat să iasă din camera săpată în stâncă.

Cu braţele întinse, George sări înainte şi la a treia săritură se izbi de perete.. Ridică sus de tot braţele şi începu să pipăie peretele zgrunţuros, păşi spre stânga, căci credea ca paşii uriaşului veniseră mai mult din direcţia aceasta. Dar tot nu găsi deschizătura care ducea spre libertate. Şi acum se aprinse îndărătul lui lampa sa de buzunar să-l învălui în lumină.

În acelaşi timp, George văzu lângă el, la vreo doi metri numai căscându-se în peretele stâncos o deschizătură mare, rotunda, cam de înălţimea unul om. Sări repede într-acolo şi la câteva clipe de când uriaşul aprinsese lampa, descoperi o deschizătură.

Un sunet se auzi îndărătul lui, ceva asemănător cu un hohot de râs. Probabil că uriaşul îşi închipui că va pune mâna repede pe prizonierul său. Acesta, dibuind în juru-i îşi dădu seamă ca nu va putea trece prin ieşirea asta decât târâş. Sprijinindu-se în mâini şi în picioare, se târî înainte, dar văzu că tavanul devenea din ce în ce mai scund şi avea ieşituri ascuţite care îl zgâriau din când în când.

Această cale nu prea era plăcută, dar cu atât mai bine apăra ascunzătoarea uriaşului, căci nici un om nu va cuteza să pătrundă în galeria stâncoasă, fără un motiv temeinic.

Deodată el se trezi cu o lovitură puternică în cap, atât de puternică încât văzu scântei pe dinaintea ochilor. Când îşi reveni după câteva clipe, simţi un perete de stâncă înaintea lui. Se opinti cu toată puterea, dar piatra nu se clinti nici cu un milimetru.

Atunci George îşi dădu seamă că ceea ce auzise îndărătul său era chiar râsul uriaşului. Alesese un gang care n-avea nici o ieşire şi acum trebuia să se înapoieze... ca să cadă iar în braţele individului misterios, care stătea la pândă.

Nu, asta nu voia, mai avea doar posibilitatea să se apere cu cuţitul, în galeria îngustă, împotriva duşmanului care s-ar fi furişat înăuntru. În spaţiul strâmt de acolo uriaşul n-ar fi putut să-şi dezvolte puterile. Dar putea să învingă numai dacă s-ar folosi de arma sa de foc.

Dar de aceasta George se simţea oarecum în siguranţă. Din vorbele omului misterios, tânărul aflase că ceea ce-i stătea mai mult la inimă era să afle ceva despre Gonzalez acela, care-l adusese în starea aceasta prin schingiuirile la care îl supusese.

De sigur ca nădăjduia să afle acum amănunte de la prizonierul său. Astfel că se va feri să-l ucidă cu un glonţ.

George îşi întoarse cu greutate trupul. Nu era deloc lesne lucrul acesta, ţinând seamă de îngustimea gangului. Deodată auzi un zgomot slab, ca şi când s-ar târî cineva. Întinse cuţitul, gata să se apere, dar în clipa următoare mâna-i dreaptă fu din nou prinsă ca într-un cleşte. Gemând, dădu drumul armei şi auzi un râs uşor.

— Da, tinere – zise uriaşul, cu glas potolit – mie nu-mi scapi. Mai întâi va trebui să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Zadarnic încercă George să-şi libereze mâna. Uriaşul râdea de sforţările lui să-l trase încetişor înainte. Căută repede cu mâna stângă cuţitul care-i căzuse jos, dar duşmanul său râse iar şi zise:

— Cuţitul îl am eu, tinere; eu văd foarte bine prin întuneric. Haide, orice împotrivire e zadarnică. Mă bucur însă că eşti atât de viteaz şi m-aş bucura şi mai mult dacă ai fi sincer într-adevăr.

— Sunt! strigă aproape George. Noi umblam să căutăm apă pe insula asta, deoarece ni se isprăvise apa de pe vas. Cu prilejul acesta te-am descoperit pe d-ta şi fireşte că am devenit curioşi. Şi după ce ai luat în timpul nopţii armele şi costumul de pe submarin, nu mai aveam linişte, cu atât mai mult cu cât i-am văzut şi pe indieni. Nu ştiu cine eşti, dar cât priveşte numele Gonzalez l-am auzit şi noi de la indieni.

Cu greu izbuti George să-şi înăbuşe un strigăt, căci la auzul numelui Gonzalez uriaşul strânse mâna atât de tare, încât George se temu să nu-i zdrobească oasele. Şi în aceeaşi clipă izbucni:

— Ah, unde sa fie el! răcni aproape uriaşul cu o furie de nedescris. Trebuie să mi-o spui, altminteri te voi chinui cum m-a chinuit şi el pe mine! Cu toate astea, el tot n-a aflat taina mea, eu am fost mai tare ca arta diabolica a indienilor săi. Halde!

George fu târât pe pământul aspru. Îşi dădea seamă că orice împotrivire ar fi fost zadarnică, cel mult l-ar fi întărâtat pe uriaş cu asta. Şi dacă l-ar fi cuprins iar nebunia, atunci probabil că şi-ar pune în aplicare ameninţarea.

De aceea tânărul rămase liniştit şi se lăsă târât înainte. După câteva clipe, uriaşul zise cu glas potolit:

— Ah, cât aş fi de fericit dacă mi-aş putea recăpăta încrederea în oameni! Dar am întâmpinat dezamăgiri, încât nu mai cred să redobândesc această încredere.

— Dacă ai auzit de tatăl meu, trebuie să ştii că el e un om de onoare, răspunse George, stăruitor. El e un om care-şi respectă cuvântul şi nu înşeală pe nimeni.

— Da, aşa e, murmură uriaşul, slăbind din strânsoare pe tânăr. Şi eu am fost om da onoare, de aceea a trebuit sa pătimesc atât. Oh, ce n-aş da să-l mai vad o singură dată pe Gonzalez acela! Nădăjduiesc totuşi că va veni, căci vrea să-mi smulgă taina pe care am păstrat-o cu atâta suferinţă.

— Taina d-tale e sfântă pentru noi, zise George liniştit. Noi nu vom face altceva decât să te ocrotim. Vino cu mine la tata şi camarazii mei. Fără îndoială că-ţi vei redobândi încrederea în oameni.

— Cât aş vrea! murmură uriaşul. Dar mereu se încinge focul în capul meu şi atunci as fi în stare să sfâşii în bucăţi pe fiecare om. Haide, trebuie să-mi răspunzi lămurit la ce te-oi întreba.

George se simţi iar târât cu putere înainte. În clipele acestea el îşi dădu seamă că uriaşul devenea atât de agitat ori de câte ori auzea numele Gonzalez sau i se amintea de credinţa oamenilor. De aceea luă hotărârea să nu mai pomenească de cuvinte.

Acum îi pierise teama de omul care-l avea în puterea sa, ci simţea pentru el un fel de compătimire. Deodată se aprinse lampa de buzunar şi George văzu că ajunseseră la capătul tunelului îngust. Uriaşul îşi dădu drumul în jos; fără să-şi desfacă mâna de pe a tânărului, apoi îl trase afară din tunel şi-l ridică întocmai cum al ridica un copil.

— Acolo e ieşirea adevărată, zise apoi, râzând, şi îndreptă lumina lanternei spre o gaură mărişoară, care se afla cu vreo doisprezece metri mai spre dreapta. Nu ştiu dacă te-aş mai fi ajuns, tinere, dac-ai fi găsit, întâmplător, ieşirea cea bună.

— N-am avut noroc şi pace! răspunse George, calm – dar nu-mi fac eu sânge rău de atâta lucru. Acum am doar cel mai bun prilej să stau şi eu de vorbă ca oamenii cu d-ta. Numai că mă gândesc cu îngrijorare la tata şi tovarăşii mei, care nu vor şti ce s-a făcut cu mine.

— Sunt cinci ceasuri de când ne-am întâlnit, zise uriaşul. Am observat tocmai că cercetau de zor, dar am închis intrarea spre peşteră. Sper că nu vor putea pătrunde înăuntru. Totuşi, se poate întâmpla să ieşim împreună de aici, dar mai întâi trebuie să mă încredinţez dacă am într-adevăr în faţa mea un om în care să mă pot încrede. George răsuflă uşurat. Mai mult nu dorea nici el şi era convins că aventura sa primejdioasă se

va sfârşi cu bine. Uriaşul îl duse acum spre tunelul îngust, care ducea în camera săpată în stâncă.

Însă lumina lămpii de buzunar o ţinea mereu îndreptată asupra prizonierului său, ca şi cum s-ar teme că acesta i-ar putea scăpa prin vreo viclenie. Dar George se simţea acum în deplină siguranţă, nu se mai temea de nimic din partea uriaşului. Pentru el era un biet om rătăcit, pe care un diavol cu chip de om îl adusese în starea aceasta.

De undeva se auzi un sunet slab, ea şi cum cineva ar fi bătut în stâncă. În aceeaşi clipă uriaşul izbucni în râs şi zise vesel:

— Tinere, cred că sunt tovarăşii d-tale – probabil cu tatăl d-tale în frunte – care te caută. Dar e cu neputinţă să ne găsească aici, intrarea e bine închisă. Nici d-ta nu m-ai fi găsit vreodată, chiar dacă aş fi dormit buştean... dacă n-aş fi stat la pândă şi nu te-aş fi atras încoace. Te-am observat când te-ai despărţit de camarazii d-tale şi te-ai strecurat dea lungul stâncilor. Stăteam lângă d-ta când ai pătruns în peşteră şi sforăitul meu te-a atras în cursă, te-a cam încurcat, deoarece nu ştiai de unde vine. De aici unde suntem, însă, tovarăşii d-tale nu ne pot auzi, ba am putea trage chiar focuri de armă, fără ca ei să-şi dea seamă de ceva. Aşa, acum haide în camera mea de culcare.

ÎI împinse pe George în crăpătura îngustă care ducea în „camera de culcare”. Tânărul nu încercă nici o împotrivire – căci ar fi fost cu totul zadarnic. Chiar dacă uriaşul îi arătase în batjocură ieşirea; aceasta trebuia să fie închisă, totuşi, prin vreun bloc de piatră, pe care nu i-ar fi putut îndepărta înainte ca uriaşul să-l fi ajuns.

Acum era vorba înainte de toate să-şi păstreze tot sângele rece, pentru ca să nu-l întărâte zadarnic pe uriaş, reamintindu-i numele „Gonzalez”. Ce trebuie să-i fi făcut omul acesta ca să-l aducă în starea în care se afla?

Când omul misterios îl împinse în încăperea din stâncă, el îi arătă poruncitor spre culcuşul de frunziş, iar George, care simţea încă efectele loviturii ce primise, se aşeză bucuros pe culcuşul moale.

Uriaşul se ghemui iar lângă foc, suflă în el ca să-l aţâţe, apoi se întoarse spre George şi întrebă:

— Aşa dar, d-ta eşti fiul acelui căpitan Farrow care prin faptele sale de după război s-a făcut mai vestit decât în vremea războiului? D-ta eşti George Farrow despre care vorbeau ziarele şi oamenii? Poţi să-mi dovedeşti asta, ca mă conving că mă pot încrede în d-ta?

În glasul uriaşului era ceva rugător şi George simţi că avea de a face cu un om pe care dezamăgirile îl înverşunaseră mult

împotriva oamenilor. Din fericire avea la el un bilet de identitate cu fotografie şi anume abonamentul de tramvai din Cuxhaven, unde făcuse şcoala. Îl întinse uriaşului şi după ce acesta îl cercetă câteva minute, dădu din cap mulţumit şi zise:

— De ani de zile ăsta e singurul adevăr care mi se spune. Aşa dar, tinere, numele se potriveşte cu persoana d-tale. Şi nu mă îndoiesc acum că tot ce am citit sau auzit despre d-ta, e de asemeni adevărat Mai că-mi vine să cred ca n-ai avut gânduri rele când ai căutat să pătrunzi taina mea.

— Ţi-am spus-o doar, răspunse George, stăruitor. Tatăl meu şi camarazii mei simt oameni în care oricine, poate avea încredere. Noi suntem gata oricând să venim în ajutorul oricui, chiar dac-ar fi să ne primejduim viaţa. Cu atât mai mult cu cât suntem şi noi europeni ca şi d-ta.

George se cam sperie când uriaşul izbucni într-un râs sinistru la auzul acestor cuvinte.

— Ce spui d-ta! scrâşni el.

— Îţi închipui că europenii se ajută între ei când se află printre străini? Îmi vine să râd, zău aşa, tinerel Acum văd cât eşti de naiv. George Farrow, nu ştii d-ta că orice european, pe care-l întâlneşti între străini şi care vrea să te ajute, este de cele mai adeseori un înşelător, care nu se gândeşte decât la banii pe care i-ar putea stoarce de la bietul imigrant?

— Fireşte – încuviinţă tânărul – asta o fi adevărat în multe cazuri. Dar despre tatăl meu nu s-ar putea spune aşa ceva şi nici despre vitejii mei camarazi. Dacă ai auzit de noi vei şti bine că suntem bogaţi şi n-avem altă ţintă în viaţă, decât să răspândim binele oriunde e nevoie.

Tânărul vorbise cu însufleţire şi după ce sfârşi, îşi duse mâinile la cap, căci simţi din nou dureri mari. Uriaşul sări atunci în sus şi zise îngrijorat:

— Mă tem că am lovit puţin cam tare, dar zău nu ştiam că aveam de a face cu un om de treabă. Uite, bea niţică apă, poate să-ţi facă bine, domnule George.

Tânărul bău cu lăcomie din urciorul pe care i-l întinse celălalt şi după ce se simţi întărit zise recunoscător:

— Mi-a făcut bine cu adevărat. Şi acum te rog să-mi istoriseşti povestea d-tale. Crede-mă că nu curiozitatea mă îndeamnă să-ţi cer asta, numai compătimirea ce-o simt pentru d-ta.

— Hm... atunci trebuie să mă lămureşti mai întâi de unde cunoşti numele Gonzalez, zise uriaşul Trebuie să ştiu neapărat, altminteri nu mai răspund de mine... Aş fi în stare să te torturez, cum m-au torturat pe mine indienii lui Gonzalez, ca să-mi smulgă taina.

George răspunse liniştit că cei trei indieni întâlniţi pe insulă, le povestise despre stăpânul lor care-i lăsase acolo. Apoi adăogă:

— Nu cunosc măcar numele d-tale, domnule nu ştiu nici despre ce anume e vorba. Dar noi toţi am simţit instinctiv că trebuie să-ţi venim în ajutor. Cum s-a făcut de ai ajuns în pustietatea asta gol puşcă, întocmai ca cel mai primitiv sălbatici.

— Îţi voi povesti totul, răspunse uriaşul, cu glas înăbuşit.

V.
TAINA „RĂTĂCITORULUI NOPŢII”.

GEORGE MAI TREBUI S-AŞTEPTE cinci minute până când uriaşul, care se ghemuise iar lângă foc, înălţă capul, îşi aţinti asupră-i ochii străpungători şi începu:

— Mă numesc Ferdinand Hirsch, sunt doctor în ştiinţe – specialitatea zoologie. Un unchi al meu, care şi-a petrecut aproape toată viaţa în America de Sud, mi-a lăsat moştenire o avere frumuşică şi afară de asta, un plan misterios, în care era vorba de o comoară străveche, foarte preţioasă. Când inflaţia din Germania mi-a înghiţit banii, am luat hotărârea să scot la iveală comoara. Am vorbit despre asta cu logodnica mea care s-a hotărât în cele din urmă să plece cu mine, deoarece îndată după dobândirea comoarei aveam de gând să ne căsătorim. În planul acesta unchiul meu indicase numele „Gonzalez” şi trebuia să mă adresez acestui om care cunoştea chestia. S-a întâmplat însă altfel. Gonzalez, un om de vârsta mea, m-a atras în cursă, poftindu-mă la vânătoare. În inima pădurii seculare m-au atacat indienii lui şi m-au torturat, deoarece Gonzalez credea că eu cunosc exact locul unde e ascunsă comoara. Şi chiar îl ştiu, căci era însemnat destul de lămurit pe hartă, numai că am făcut o schimbare. Înainte de a cădea în nesimţire, Gonzalez îmi strigă în batjocură că logodnica mea i-a trădat totul. Probabil că aşa e, domnule George, căci eu nu vorbisem încă cu el despre comoară, pentru că omul nu mi-a plăcut din primul moment. Aşa dar, am fost trădat de fiinţa cea mai dragă pe care o aveam pe pământ.

Prefăcându-mă leşinat mai mult timp, izbutii să scap de sub paza indienilor. Gonzalez însă cu ticăloşii lui complici mi-au luat urma. M-am refugiat pe un bric care mergea în Australia. Mi-era teamă, căci torturile la care m-au supus mă slăbiseră cu desăvârşire trupeşte şi sufleteşte. Bricul nostru a fost zvârlit aici pe stânci şi numai eu am scăpat cu bine din catastrofă, pentru că-mi regăsisem puterile de odinioară. A doua zi am observat însă că un alt vapor a debarcat cei trei

indieni de obârşie americană. De aceea nu ieşeam decât noaptea din ascunzătoare; dar nu îi slăbeam din ochi pe cei trei indieni, căci am bănuit îndată că Gonzalez i-a trimis încoace. Pe ei îi aştept eu mereu şi fii sigur că va simţi cu vârf şi îndesat ura şi răzbunarea mea... După aceea voi considera sfârşită opera vieţii mele.

George fu zguduit adânc de povestirea lui Ferdinand Hirsch. Fireşte că nu-şi putea face o imagine exactă a celor întâmplate, dar îşi dădea seamă că omul acesta prea încrezător fusese înşelat mişeleşte. Se simţi dator să-l îmbărbăteze:

— Domnule Hirsch, nu trebuie sa o osândeşti încă pe logodnica d-tale. Poate că Gonzalez a prins cândva o discuţie între dv. şi s-a folosit de asta în chip viclean. Când un om recurge la torturi e în stare şi de altele.

Uriaşul rămase pe gânduri câtva timp. Apoi răspunse:

— Aş vrea cu dragă inimă să cred. Duc dorul adevărului şi sincerităţii, să fie oare cu putinţă? Oare Charlotte să fi ţinut totuşi cu mine?... Dar atunci unde a dus-o monstrul acela cu chip de om?

— Asta o vei putea afla dacă te vei întovărăşi cu noi, îl asigură George. Noi te vom ajuta din toate puterile şi te vom aduce chiar îndărăt în America de Sud, dacă va fi nevoie.

Doctorul se ridică încet, îşi îndreptă trupul lui voinic, apoi repetă ca în vis:

— Oh, dac-ar fi aşa! Dacă într-adevăr ar fi rămas credincioasă şi sinceră! Am suferit mult, domnule George, torturile la care am fost supus au înrâurit asupra minţii mele. E groaznic când te gândeşti că fiinţa care ţi-e mai dragă ca orice pe lume te-a înşelat în mod ruşinos... Acum mi-am recăpătat nădejdea şi mă voi încredinţa eu însumi de adevăr. Haide, domnule George. Du-mă la tatăl d-tale! Simt că ai gânduri bune cu mine.

Tânărul se ridică de pe culcuşul moale şi întrebă:

— Ce facem acum cu cei trei indieni pe care duşmanul d-tale i-a lăsat aici?

— Dacă n-au fost şi ei printre tovarăşii lor care m-au schingiuit, atunci vor trebui să-mi spună numai dacă Gonzalez a rostit adevărul, zise uriaşul cu o energie surprinzătoare în glas. Vor mai trebui să-mi mărturisească dacă şi când se va înapoia aici stăpânul lor.

— Asia nu ştiu nici ei, răspunse George. Ne-au spus că ei i-a lăsat aici, zicându-le că se va înapoia. Să tragem nădejde că asta se va întâmpla în curând, altminteri va trebui să ne ducem chiar în America de Sud.

— Hm... şi aţi face asta dacă ar fi nevoie? întrebă uriaşul.

— Fireşte, suntem gata oricând e vorba să venim în ajutorul unui om şi să mai întâmpinăm şi aventuri cu prilejul acesta, răspunse George. Acum, însă, hai să ieşim de aici, domnule doctor, căci tata şi camarazii mei vor fi îngrijoraţi de soarta mea.

Se auzi iar un sunet slab şi uriaşul zise îndată:

— Într-adevăr, au şi ajuns la locul stâncos care închide intrarea de sus spre locuinţa mea de aici. Dar oricât s-ar sili, nu-l vor putea îndepărta. Dovedeşte însă că au un miros extraordinar.

— Nu e chiar atât de extraordinar, domnule doctor, zise George, zâmbind. D-ta ai luat de pe vasul nostru încălţăminte cu care nu erai obişnuit după atâta timp de mers desculţ. Cu prilejul acesta ai sfărâmat adesea pietricele, care ar fi făcut pe oricine să-ţi dea de urmă.

— Hm... aşa e – încuviinţă uriaşul – dar cu toate astea tot se poate numi aproape o minune. Cred că puţini oameni ar fi în stare de aşa ceva. Ai dreptate însă, tatăl d-tale va fi îngrijorat de lipsa fiului său. Hai să-i luăm această povară de pe suflet!

Înainte de a părăsi însă încăperea, se aplecă deasupra vetrei, dădu în lături un bolovan şi din gaura care ieşi la iveală, luă armele lui George, pe care le înmână acestuia, zâmbind şi spunând:

— Ia asta ca primă dovadă că încep să-mi redobândesc încrederea în oameni Uite şi lampa de buzunar. Luminează, te rog.

Ieşi afară din încăpere înaintea lui George, străbătu peştera şi se săltă în deschizătura de sus, pe care cu puţin înainte o arătase tânărului cam în batjocură. George porni în urma lui. Tunelul acesta, care urca, era mult mai înalt şi mai lat. Tânărul putu să meargă fără să se aplece, pe câtă vreme uriaşul trebui să-şi îndoaie trupul din mijloc.

Drumul ţinu câteva minute numai. George auzea tot mai lămurit ciocănituri în stâncă. Ferdinand Hirsch se opri brusc în faţa unui perete care tăia drumul, se întoarse pe jumătate şi zise cu glas scăzut:

— Domnule George, trebuie să spui acum tatălui şi camarazilor d-tale că te înapoiezi teafăr şi nevătămat, căci atunci când voi împinge afară blocul de stâncă s-ar putea ca ei să se folosească de arme.

George urmă sfatul uriaşului şi strigă cu glas puternic:

— Tată, aici sunt!

Loviturile încetară îndată, în schimb se auzi glasul mirat al căpitanului:

— Dumnezeule mare! Eşti într-adevăr tu, George? Dar unde te afli, băiete? Am fost foarte îngrijoraţi de soarta ta.

— Voi fi îndată la voi – răspunse tânărul – dar aduc un oaspete.

— Un oaspete? întrebă Farrow, surprins. Pe cine?

— Pe rătăcitorul nopţii, răspunse George, râzând.

Făcu un semn uriaşului şi acesta se lipi de stâncă tocmai la locul care închidea gangul. Împinse cu toată puterea, apoi se ivi deodată o crăpătură prin care pătrunse o lumină vie. George recunoscu glasurile tatălui său şi ale tovarăşilor, puse şi el umărul şi ajută doctorului să dea la o parte blocul de piatră.

Când treaba fu gata, George dădu buzna afară. Se auziră strigăte de bucurie, dar se făcu tăcere mormântală îndată ce uriaşul misterios se ivi la lumina împrăştiată de numeroasele lămpi de buzunar.

— Acesta e doctorul Hirsch – zise George. Tată, trebuie să-i venim neapărat în ajutor. Poate va fi nevoie să plecăm în America de Sud.

— Dacă facem o faptă bună cu asta, de ce nu? răspunse Farrow.

Se apropie de uriaş şi-i întinse mâna, spunând:

— Numele meu e Farrow. Dacă îţi putem veni în ajutor, o vom face cu dragă inima.

— Am şi discutat cu fiul d-tale despre toate, răspunse uriaşul. Cereţi-i lui să vă povestească. Mă bucur că, după cât văd nu-mi luaţi în nume de râu vizita pe care v-am făcut-o ieri pe submarin. Sunt aici cele trei santinele pe care am fost nevoit să le atac. Aruncând cu pietre în ele?

La un semn al căpitanului, se apropiară Plundow şi cei doi camarazi ai săi, cu mutrele cam posomorite. Dar supărarea le trecu repede când uriaşul scoase din buzunarul de la piept al hainei luată de pe submarin, trei bulgăraşi de aur pe care li întinse celor trei marinari.

— Vă rog, domnilor – zise el prietenos – luaţi astea ca o mică despăgubire. Nădăjduiesc că voi fi în măsură să dăruiesc şi mai mult viteazului echipaj al submarinului. Ah...

Cu un ţipăt sălbatic, care nu avea nimic omenesc într-unsul, uriaşul se năpusti la unul din cei trei indieni care tocmai păşea în cercul de lumini al unei lămpi de buzunar. Înainte ca tovarăşii sa poată interveni, trupul indianului zbură deasupra capetelor lor. Doctorul Hirsch îi înhăţase brusc; cu mâna stângă apucă partea stângă a pieptului celuilalt, iar dreapta se înfipse în moalele trupului indianului.

Nenorocitul se bălăbănea acum în braţele ridicate ale uriaşului, ai cărui ochi se roteau sălbatic în cap. Doctorul puse o întrebare energică, dar indianul clătină capul. În clipa

următoare, însă, el scoase un ţipăt înfiorător, urmat de un vaiet prelung. Uriaşul întrebă din nou şi de data asta veni răspunsul.

Doctorul izbucni într-un râs nervos, apoi, înainte ca să poată fi împiedecat de cineva, îl şi zvârli pe indian cât colo, deasupra capetelor celorlalţi. Când trupul se izbi cu putere de pământ, el zise calm:

— A fost şi el de faţă când m-au schingiuit. Mi-a adus întâi o veste bună, dar şi una foarte tristă, de care totuşi mă bucur. Domnule George, aveai dreptate. Charlotta mi-a rămas credincioasă, nu m-a trădat. Cum am crezut. Gonzalez a vrut s-o cucerească, dar ea s-a sinucis. Asta mi-a spus Indianul. Şi mi-a mai spus că Gonzalez va veni cu siguranţă aici, chiar astăzi. Oh! atunci voi încorona opera vieţii mele, oricât de tristă ar fi ea. Peste un ceas se înnoptează şi el va sosi.

Ca o furtună îşi făcu loc printre camarazi şi dispăru într-una din deschizăturile peşterii.

— Trebuie să mergem după el – zise căpitanul – în drum ne vei putea istorisi ce-ai aflat, George.

Tânărul povesti totul în amănunţime şi când sfârşi, Farrow zise foarte serios:

— Aşadar, presupunerile mele nu m-au înşelat; am bănuit eu că omul acesta nu e un criminal. Ar trebui să fiu supărat pe tine, George, că ai făcut şi de data asta după capul tău şi împotriva sfatului meu. Dar în cazul de fată cu atât mai bine. Nu l-am fi putut linişti pe bietul om dacă am fi dat năvală toţi asupra lui. S-ar fi iscat o luptă înverşunată, care s-ar fi sfârşit cu moartea lui, înainte ca să-i putem afla taina. Acum trebuie să băgăm de seamă să nu dea ochi cu Gonzalez acela. Indianul, căruia i-a frânt şira spinării, din nenorocire, o fi ştiind el că americanul soseşte astăzi.

— Atunci zău n-aş vrea să fiu în pielea lui Gonzalez ăla, zise George, cutremurându-se. L-a chinuit îngrozitor pe bietul doctor.

— Poate c-ar fi mai nimerit să-l lăsăm pe uriaş să facă aşa cum va crede el de cuviinţă, zise doctorul Bertram. E doar un om pierdut şi nu va putea uita niciodată ce a pătimit, iar noi nu suntem în măsură să-l pedepsim pe Gonzalez precum merită.

— Trebuie să vedem totuşi ce putem face, zise căpitanul. Să nu avem ce ne imputa mai târziu. Camarazi, înainte!

Micul convoi părăsi peştera în grabă. Prin poteca îngustă şi întortocheată prin care pătrunsese George mai întâi, camarazii ajunseră afară. Alergară dea lungul stâncilor, vrând s-ajungă cât mai repede la submarin, deşi nu ştiau nici ei prea bine ce vor face acolo.

George se aşezase iar în frunte. O luase înaintea celorlalţi şi nici nu auzea prevenirile tatălui său, care venea imediat în urma lui.

Tânărul ajunsese aproape de poteca ce ducea, printre stânci, la golful unde se afla submarinul.

Deodată se auzi o împuşcătură, urmată de un ţipăt plin de ură, aproape animalic.

Încordându-şi puterile, George alergă înainte, ajunse la capătul stâncii şi privi în lungul potecii înguste. Văzu atunci un om înalt şi gras, cu chipul grosolan, care privea zâmbind la doctorul Hirsch, care zăcea la picioarele sale. Ţinea în mână un pistol cu ţeava lungă şi părea mulţumit că glonţul său nimerise bine.

George recunoscu îndată în omul acesta o corcitură mexicană şi simţi o ură atât de înverşunată împotriva lui, încât scoase revolverul şi vru să-l culce la pământ. Dar Gonzalez avea să fie pedepsit în altfel. Soarta vroia ca el să nu moară de glonţul unui apărător al dreptăţii şi într-un chip cu mult mai îngrozitor şi care însemna o pedeapsă dumnezeiască.

Cu o repeziciune de necrezut, doctorul sări deodată în picioare. Faţa îi era scăldată în sânge şi din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie. Corcitura trase iarăşi, dar uriaşul îl şi înhăţase de data asta.

Pistolul îi căzu la pământ şi George se simţi cutremurat de groază auzind pârâitul oaselor de la mâna criminalului, pe care doctorul o strângea ca într-un cleşte cu stânga lui. Gonzalez nu mai putea nici se ţipe, căci „rătăcitorul nopţii” îi cuprinse gâtlejul cu degetele mânii drepte.

Liniştit şi nemişcat stătea acolo răzbunătorul, dar în pumnul lui de fier muri omul care-i făcuse atâta rău.

Zadarnic încercă George şi ceilalţi camarazi, care alergară în grabă, să-l elibereze pe nenorocit. Cu dinţii strânşi de furie, răzbunătorul îşi ţinea bine prada şi nimeni n-ar fi fost în stare să i-o smulgă.

Deodată, însă, uriaşul îşi întoarse faţa spre George. Ochii arzători căpătară o lucire blândă, apoi şopti:

— Tinere, tu mi-ai redat credinţa... Îţi mulţumesc. Comoara mea cea mare se află...

Dar în aceeaşi clipă, moartea îi închise gura pentru totdeauna. O singură privire mai putu arunca spre George, o privire în care se citea o recunoştinţă nemărginită... apoi se prăbuşi greoi la pământ ţinând încă strâns între degete gâtlejul duşmanului său de moarte, care nu mai era decât un cadavru. Fu nevoie de puterile unite ale lui Petre Uriaşul şi Kard ca să desprindă degetele acestea ce păreau ţintuite acolo.

După apusul soarelui, camarazii plecară de pe insulă. Toţi erau tăcuţi şi serioşi. Lăsaseră în urma lor trei morminte şi în cel mai frumos odihnea de veci doctorul Ferdinand Hirsch, a cărui viaţă fusese un şir neîntrerupt de suferinţe.

George istorisi tovarăşilor tot ce aflase de la omul pe care-l găsise în peşteră şi ochii camarazilor se umplură de lacrimi aflând aceste amănunte dureroase.

Cei doi indieni care mai rămăseseră în viaţă, plecaseră cu minunatul yacht cu care venise încoace bogatul crescător de vite, ca să smulgă de la doctor taina comoarei. Echipajul nu cutezase să ia o atitudine duşmănoasă, căci cele două tunuri de pe puntea submarinului, pe lângă care îşi tot căuta de lucru Jean Brike, le impunea respect.

Căpitanul află de la un servitor tânăr al lui Gonzalez, că acesta pusese într-adevăr oameni să-l schingiuiască pe uriaş, ca să-i smulgă cu orice preţ taina comoarei, în care scop i-a răpit şi logodnica, împingând-o apoi pe calea sinuciderii.

Când insula nu se mai zări decât doar ca un punct mic în lumina nopţii tropicale, căpitanul se adresă lui Bertram:

— Doctore, a fost bine că ai găurit tancurile de apă. Altminteri poate ca Gonzalez ala tot şi-ar fi atins ţinta. Aşa, însă, ţi-a căpătat pedeapsa cuvenită.

Sfârşitul volumului: **RĂTĂCITORUL NOPŢII.**

Doctorul Bertram continuă să-i povestească lui George din aventurile sale şi de data aceasta descrie o păţanie extrem de interesantă, care formează cuprinsul volumului viitor, intitulat:

DEMONUL ALOMPRA.

In Numărul următor:

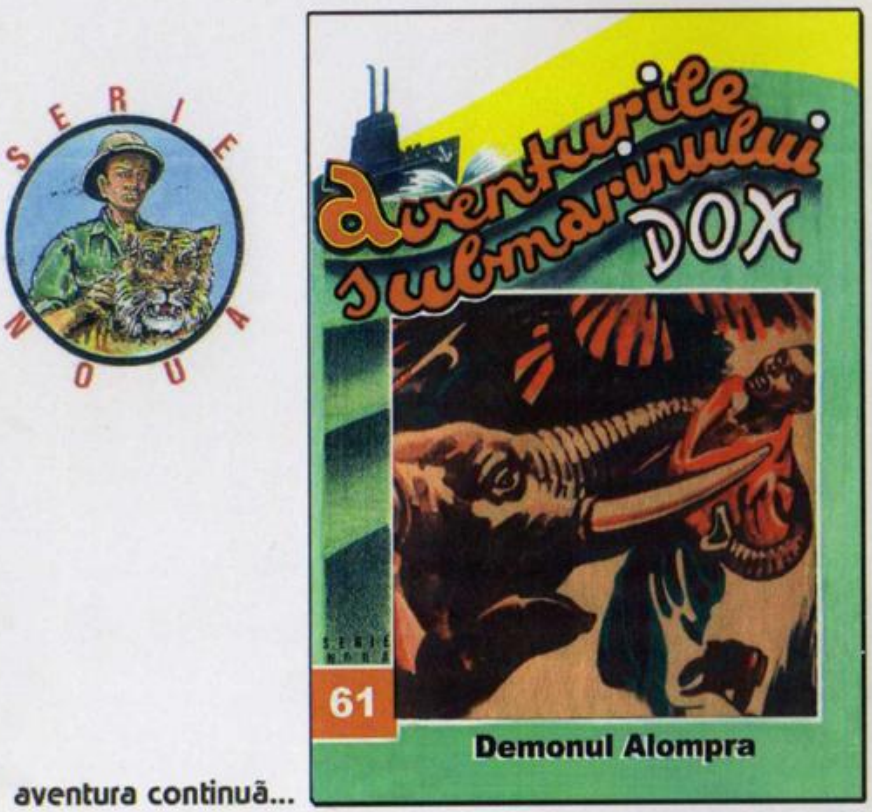

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro